

[Bertel Dahlggaard.]

kerne under denne ordning, men det gik dog så nogenlunde, og ikke mindst i professor Knud O. Møllers tid, hvor ekspeditionen foregik prisværdig hurtigt og man efterhånden indarbejdede en vis praksis, således at de ofte meget vanskelige skøn ikke følte altfor vilkårlige. Men i 1945 ville professor Møller ikke mere. Sammen med ham forlod to andre ansete læger og den farmaceutiske professor specialitetsudvalget. De tre sidste blev nærmest nødt til at gå. Specialitetsudvalget konstituerede sig påny, denne gang med 4 apotekerrepræsentanter, der alle var kendt som energiske forkæmpere for apotekernes særinteresser.

Og så kommer den ubetalelige konklusion:

„Medicinalindustrien havde det nu ikke bedre end Erik Plovpenning hin augustnat på Slien, lænket og omgivet af fjender på alle sider. Dens skæbne blev dog først beseglet, da en ny mand dukkede op ligesom i sin tid hr. Lage Gudmundson, kong Eriks svorne uven. Denne nye mand var professor Erik Warburg, der blev specialitetsudvalgets formand, og under hvis formandskab åget blev tungere end nogensinde før.“

Jeg må måske her indskyde en lille bisætning. Om disse kvaler, der blev udstået ved, at de ansete læger og den farmaceutiske professor blev nødt til at gå, har senere professor Warburg i en anden kronik i „Politiken“ givet den oplysning, at når de blev nødt til at gå, var grunden formentlig, at de, hvis ubestikkelig og gode vilje ikke på nogen måde drøges i tvivl, som lønede konsulenter ved forskellige danske lægemiddelfabrikker dog ikke skønnedes helt egnede til at være medlemmer af specialitetsudvalget, i hvilket bedømmelsen af udenlandske og indenlandske specialitetsansøgninger går side om side.

Jeg ved ikke, om jeg derefter må minde om, at i denne trængselsperiode for den danske medicinalindustri gik dens produktion op fra 8 mill. kr. til 105 millioner. Dens eksport gik op, og det er vi alle glade for, fra 2 mill. kr. til omkring 70 millioner. Hvordan fabrikernes regnskaber, som den ærede socialdemokratiske ordfører spurgte efter, er, vil man måske få lejlighed til at se, hvis fabrikkerne ønsker at forelægge

dem for folketingsudvalget. Jeg tror, man tør sige, at de lænker, man har haft på sig i disse 20 år, nærmest kan karakteriseres som gyldne, og at man ikke som Erik Plovpenning har været helt omgivet af fjender, ligesom det tunge åg dog synes at have været til at bære.

En propaganda af denne art gør, at jeg føler det som min pligt at gå noget dybere ind på disse problemer, end det ellers ville være fornødent, så meget mere som jeg af bemærkningerne til lovforslaget ser, at handelsministeriet ikke undser sig for at bringe påstande til torvs, der ikke er forenelige med en saglig behandling af de foreliggende problemer. Handelsministeriet har overfor indenrigsministeriet udtalt, at ministeriet er enigt med apotekerkommissionen — det vil altså her også sige apotekerkommissionens flertal — i, at der bør finde en naturlig konkurrence sted med hensyn til lægemiddelfremstillingen; men derefter peger handelsministeriet på, at det synes i mindre god overensstemmelse hermed, at man samtidig ved særlige foranstaltninger ønsker at modvirke, at konkurrencen fører en del af den hidtil på apotekerne udførte lægemiddelfremstilling over til medicinalfabrikkerne. Er det rigtigt, hvad handelsministeriet her skriver om flertallets betænkning, at kommissionsflertallet vil modvirke konkurrencen? Og hvad er det for foranstaltninger, handelsministeriet sigter til?

Til belysning heraf tror jeg, det vil være sundt at fastslå visse kendsgerninger, som mange glemmer, når de taler om medicin og apotekervæsenet. Her i landet har hidtil enhver haft fri adgang til at øve industriel virksomhed til fremstilling af ethvert lægemiddel under fri konkurrence og til levering til alle apoteker. Kommissionsflertallets forslag gør intet indgreb i denne frihed, og flertallet er tværtimod af den opfattelse, at det er umådelig værdifuldt, at der herved kan udfolde sig konkurrence mellem apotekernes fremstilling og den industrielle produktion. Flertallet ønsker ikke og foreslår ikke, at nogen del af medicin fremstillingen skal forbeholdes apotekerne; og som det er fremhævet i kommissionsbetænkningen side 77, er der efter flertallets forslag intet til hinder for, at eventuelle lavere fremstillingsomkostninger i fabrikkerne fører produktionen fra apotekerne over til industrien. Handelsministeriets udtalelser om